

Her Bahar

– MESUT ÇİFTÇİ · 05 Mayıs 2010

Karalama dedikleri bu olsa gerek. Giriş, gelişme ve sonuca dikkat etmeden yazmak. Yani hiçbir edebi kaygı içerisinde olmadan yazmaktan bahsediyorum. Şu an benim yaptığım gibi yani. Can sıkıntısının bir çaresi olmadığını biliyorum. Ömrüm boyunca çoğu zaman bu can sıkıntısını gidermek için birçok saçma işler yapmadım da değil hani. Açıklaması olmayan davranışlar gibi mesela. Yalnız dikkat ettim ömrüme, her yıl mayıs ayının ilk iki haftasında bu tip bir can sıkıntısı hücrelerinin içinde buluyorum kendimi.

Tarih tekerrürden ibaret midir bilemem. Ama her yıl bu zamanlar ruhum daralır. Bunu çeşitli nedenlere bağlamak elbette ki mümkün. Özellikle ben bu konuda hayal gücüme güveniyorum. Örneğin bahar çarpması denilebilir bu duruma. Bulduğum yerlerde kış her zaman kasvetli ve sert geçti. Bahara kavuşma ve ruhumun bahara uyum sağlayamaması olarak açıklanabilir bu durum. Ayrıca ben değişikliklere kolay uyum sağlayamayan bir insanım. Bunun da etkisi olabilir kuşkusuz. Hatta daha da ileri giderek boğa burcu olmamla da açıklanabilir bu durum. Ama bu kadar basit olduğunu sanmıyorum. Mayısın ilk iki haftasındaki özel günlere bir göz atacak olursam; bir mayıs işçi bayramı, anneler günü, 14 Mayıs çiftçi bayramı ve doğum günüm. Tüm saydığım günlerin ayrı ayrı önemi ve izleri var benim için. Hepsini yazmaya kalksam elbette ki bu yazı çok uzun sürer. Bunun yanı sıra hepsinde benim özelim olduğu için paylaşmak pek hoş olmaz. Ama kısa cümlelerle anlatmak isterim. 1 mayıs işçi bayramı olmak istediklerim ve olmadıklarım, anneler günü hiçbir zaman sahip olamadığım annemle, 14 mayıs çiftçi bayramı ziraat mühendisi olmamla ve doğum günüm hayatı sorgulamamla ilgili. Elbette ki adam sende, neden bu kadar ince düşünüyorsun diyebilirsiniz. Ama bu da benim hastalığım düşünmeden edemiyorum. Sait Faik nasıl yamasaydım deli olacaktım diyorsa bende düşünmeseydim deli olacaktım diyebilirim. Ama bu düşünmenin de beni deliliğin sınırlarına taşıdığını biliyorum. Sanırım içinde bulunduğum bu can sıkıntısı durumunun sebebi tüm bunların birleşimi. Yazıdan ruhsal sıkıntıları olan birisi olarak görünüyorum olabilirim. Bunun aksini iddia edecek de değilim hani. Aslında ben tamamıyla sağlıklı bir ruha sahip olan insanların var olabileceğine inanmıyorum. Bence her insanın ruhsal sıkıntıları vardır. Ama insanların etkilere verdikleri tepkiler değişir. Çünkü özgür irade ve bakış açısı her insanda farklı çalışır. Ha keza ben çevremde gayet neşeli ve esprili birisi olarak tanırım. Beni yakından tanımayan birçok insan benim çelik gibi sinirlere ve iradeye sahip birisi olduğumu düşünebilir. Örneğin çoğu insanı yerle bir edecek ruhsal ve kişisel sorunlara dayanabilir görünürüm. Ama bunun gerçek olduğu konusunda hiç kimseye teminat veremem. Ben etkilenen bir insanım. Güler yüzlü ve esprili olma hususunu ise bir savunma mekanizması olarak tanımlayabiliriz. Sert gelen topu göğüste yumuşatmak misali. Ben her zaman etten kemikten, duyguları olan bir insan olduğum gerçeğini hatırlatırım kendim. Bilirim ki bir insanın yapamayacağı hiçbir işi yapamam ya da bir insanın dayanabileceğinden fazlasına dayanmam. Çünkü ben bir insanım. Zayıf yönlerim ve zaafımlarım var. Bu kabullenmişlik duygusuna çaresizlik diyecek kadar yukarılardan bakan insanlar olduğunun da bilincindeyim. Hatta birileri sen kaçırıyorsun resmen arkadaşta diyebilir. Düşünüyorum ve düşündüğüm için yapabileceklerimin sınırının

farkındayım. İşte bu bir insanın sonudur. İnsan yapabileceklerinin sonunu bilmemelidir. Einstein'ın dediği gibi evrendeki maddeler düzenden düzensizliğe doğru ilerler. Bu insan içinde geçerlidir. Hiçbir şey yapmadan hayatınızın düzene girmesini bekleyemezsiniz. Hatta hayatınızın sahip olduğu düzenini koruması için bile çabalamanı gerekmektedir. Pekiyi bu çabalamadan vazgeçerseniz ne olur? ki vazgeçmek o kadar da kolay değildir aslında. Çünkü siz istesenez de istemeseniz de mecburiyetleriniz ve sorumluluklarınız sizi düzenlemeye iter. Ben bunun çok iyi farkındayım. Belki de benim hissettiğim bir arada kalma durumu.

Sonuç olarak yine mayıs ayıdayız ve malum can sıkıntısı yine başımda. Yapmak istediklerim ve yapamadıklarım önüme dizilmiş bir vaziyette. Özellikle kaçırdığım fırsatlar canımı pek yakıyor. Sakin kafayla düşündüğüm de ise tüm bunlara ne gerek var ki diye düşünüyorum. Geçmiş zamanın çaresizliği elimi kolumu kırarken gelecek zamanın belirsizliği içinde kayboluyor ruhum. Hayır ben her bahar aşık olmam Sezen Hanım, ben her bahar pişman olurum şiirde dediği gibi Yılmaz'ın...